

DEYÐIN Í FERÐSLUNI

ANDLÁTID KUNNING

Tíbetur náddu pápin og systurin í Danmark at fáa deyðsboðini av Hjørdis, áðrenn tey lósu tað á facebook. Tað kom út bert stutta løtu eftir, at vanlukkan var hend, og tað harmar familjuna almikið, at fólk kunnu vera so tankaleys. – Fólk mugu hugsa seg eitt sindur betur um, staðfestir Marianna Gullaksen, mamma Hjørdis

Eydna Skaale

Tað er ein orsök til, at andlát ikki verða lýst beint sum tey henda. Familjan skal hava stundir at savna seg eftir missin, og tey nærmastu skulu eisini hava deyðsboðini, áðrenn tað verður almannakunngjørt.

Men tað gingu bert fáir tímar frá tí, at Hjørdis Gullaksen lat lív í eini ferðsluvánlukku í Kollafirði, inntil øll kundu lesa tað á Facebook.

– Meðan vit sótu hjá henni úti á Landssjúkrahúsinum og júst høvdu fingið deyðsboðini frá læknanum, byrjaðu fólk at sms'a og ringja, fyri at vita, um tað passaði, at Hjørdis var deyð. Tað var ræðuligt! Eg kundi ikki slökkja telefonina, tí eg hevði framvegis ikki fingið fatur á babba, sum var til skips, greiðir Flemming, sum er elstur av systkjunum, frá.

– Flemming var staddur í Havn, tá ein vinmaður Hjørdis, sum er slökkiliðsmaður, ringdi til hansara og segði, at teirra bilur hevði verið í eini ferðsluvánlukku. Flemming royndi at ringja til systrarnar og mammuna, men eingin teirra svaraði. At enda ringdi hann á lögreglustøðina í Havn, presenteraði seg og segði seg vita, at teirra bilur hevði verið í eini ferðsluvánlukku. Hann spurdi, um tað var yngsta systurin Hjørdis, sum hevði koyrt.

– Politisturin svaraði ikki ordiliga, men bað meg fara út á Landssjúkrahúsið beinanvegin, greiðir Flemming frá.

– Um somu tíð ringdi ein lækni av Landssjúkrahúsinum til Marionnu, mamm-

una, sum var stødd heima í Kollafirði, og bað hana skunda sær til Havnar, tí Hjørdis hevði verið í eini ferðsluvánlukku. Marianna koyrir ikki bil, og tí hon fekk tí systur sína og svigerinnuna at koyra seg. Tær hildu avstað alt fyri eitt.

– Flemming varð biðin um at biða í forhøllini á Landssjúkrahúsinum, inntil mamman kom, tí tá skuldi ein lækni koma at tosa við tey. Hann ringdi til hinar systrarnar og tosaði við tær um, at Hjørdis hevði verið í einum óhappi, men at tey ikki vistu, hvat var hent.

Flemming royndi eisini at fáa fatur á pápanum, men tað eydnaðist ikki.

– Eg var púra róligur, tí eg hugsaði ikki, at tað kundi vera so álvarsamt. Tankin um, at vit kundu havt mist hana, streyfaði meg ikki, greiðir Flemming frá.

Tá mamman kom, gingu einir fimtan minuttir, inntil læknin kom eftir teimum.

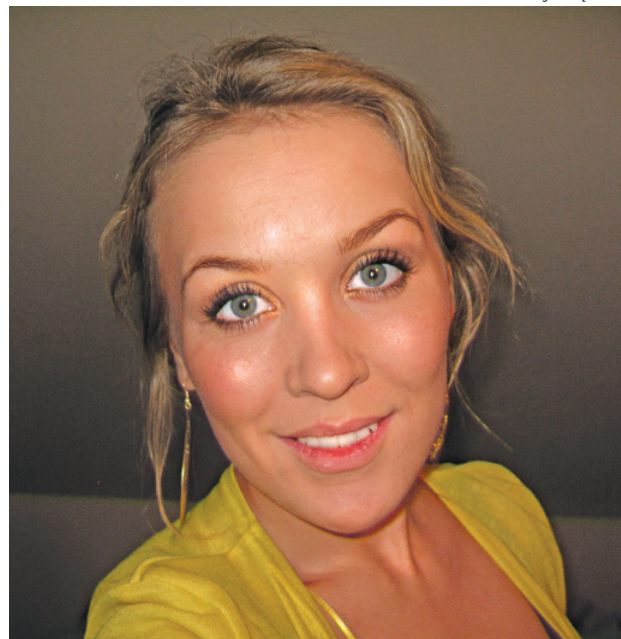
Tað er ein løta, sum Marianna aldri gloymir.

– Hann segði okkum, at Hjørdis hevði verið í eini ferðsluvánlukku, og at hon var deyð. Tað var rættiliga kalt og kyniskt. Eg skilti tað ikki, tí tað var so óveruligt – og eg haldi slett ikki, at eg reageraði. Flemming bað um at sleppa inn, har hon lá – og so stóðu vit har. Eg minnst ikki rættiliga, hvat síðani hendi. Tað var bara Hjørdis tá, og eg sat bara har hjá henni í fleiri tímar, greiðir Marianna frá.

– Men Flemming minnst. Hann minnst serliga, hvussu hansara telefon kimaði og vibreraði, tí fólk ringdu og sms'adu fyri at fáa greiði á tí,

Mynd: privat

» Vit bíðaðu í forhøllini og vistu ikki, hvussu stóð til við Hjørdis. Og í næstu løtu komu hennara vinfólk grátandi inn, tí tey vistu, at hon var deyð

tey høvdu lisið á Facebook. Onkur skrivaði beinleiðis »Passar tað, at systir tín er deyð?«. Hann helt tað vera

ómetaliga svárt, og tað gjørdi bara ilt verri. Hann var sjálvur skelkaður og kláraði als ikki at fyrhalda seg til øll

hesi fólkini, sum vendu sær beint til hansara fyri at fáa svar.

– Úti í forhøllini á Landssjúkrahúsinum bíðaðu tær báðar, sum høvdu koyrt Marionnu, mammu Hjørdis, til Havnar. Tær vistu framvegis einki um, hvat var hent, og hvat læknin hevði sagt við Flemming og Marionnu.

Men meðan tær bíðaðu, komu vinfólkini hjá Hjørdis grátandi inn á Landssjúkrahúsið. Tey høvdu tá sæð á Facebook, at Hjørdis var farin.

– Tað var ein løgin kensla, at vit stóðu og bíðaðu í forhøllini á sjúkrahúsinum og ikki vistu, hvussu stóð til við Hjørdis – og í næstu løtu komu hennara vinfólk grátandi inn, tí tey vistu, at hon var deyð, greiða tær frá.

– Tíbetur náddi Flemming at fáa fatur á bæði pápanum og Heidi, systrini í Danmark, og siga teimum, hvussu vordið var, áðrenn tey lósu tað á Facebook.

Men ikki tað vóru ikki øll tey nærmastu, sum náddu at fáa boðini, áðrenn tey sóu tað á netinum.

Eitt systkinabarn Hjørdis var til skips, og hann sá, at fólk skrivaðu á veggini hjá henni og ynsktu, at hon mátti

hvíla í friði. Hann skilti einki og ringdi beinanvegin heim. Men familjan heima hevði enn einki hoyrt frá teimum á sjúkrahúsinum, tí so stutt var fráliðið, síðani vanlukkan hendi.

Tey sótu framvegis hjá Hjørdis og høvdu ikki tosað við nakran annan enn Heidi og pápan.

– Øll familjan Gullaksen er sera hørm um, at fólk hugsaðu so stutt og lögdu deyðsboðini út á Facebook so skjótt eftir, at vanlukkan var hend.

– Tað er gyseligt at hugsa um, heldur Marianna. – Man má duga at seta eitt mark, og man má til eina og hvørja tíð kunna vurdera, hvat sømir seg at skriva út á Facebook og ikki. Tað mátti sagt seg sjálvt, at man so slett ikki eigur at skriva um eitt andlát, sum ikki er blivið lýst, sigur hon.

Hon heldur, at fólk hava lyndi til at vera so sensationsinnað, at tey ikki hugsa um fylgjurnar av tí, tey posta.

– Tey smekka bara til, áðrenn vissa er fingin fyri, um offrini eru deyð ella livandi, ella um tey hava fingið varandi skaða fyri lívið. Ofta eru upplýsingarnir heldur ikki rættir, sum koma út. Til dømis varð sagt, at onkur annar var í bilinum, sum í